

העבת הבכורה

(קטעים מרשימה שלא נודע שם רושמה)

המורכבים מתנשאים באמון מול הרקיעים שלשת אי-לנות, מתנשאים וצופים אלינו כמכשרים.

רוטטה וטוהרה הנשמה ונתמלאה אמונה ואחלה על כל גדותיה ברנעים הנפלאים ההם.

יצוא יצאו אחד כך קונטרסים עלובים מאת סופרי ישראל בארץ ישראל — זו היתה תשובה על אותה בת קול הומיה ברחמים מבין הרי יהודה.

זכרני את רנעי הנסיעה הנפלאים לקרית ענבים והתכיישנו וכאכנו בבדידות: האם רק לדלות זו הננו מכשרים בשעה הגדולה? לא אמת! נחנקים, מחו-נקים... (השורות ברשימה טטושטשות).

התנהנו אתנו ברחמים. לא רצו להכלימנו והר-מינו אותנו שוב לכינוס, להניגה — — —

התנהנו אתנו ברחמים. לא הוריעו אפילו בלשון „סני נהורא“, בנוסח כזה, למשל: „מפני האהוה הגדולה אשר בין הסופרים העברים, זו המשרה עליהם שאר רוח ושמתת יצירה יוסם ולילה בלי הפסק, נמנו וגמרו לבלתי הפסיקם באמצע יצירתם ולבלתי הטי רידם מטעם „הקרן הקיימת לישראל“ לכינוס המסרי דתי אחת בשנה“. התנהנו אתנו ברחמים וכלי כל הודעות העבירו מאתנו את הבכורה ונתנוה לטובים ממנו, למורים.

כאבלים וכמנודים ישנו רבים מאתנו ביום כיר נוס המורים מטעם הקרן הקיימת לישראל והצדקנו עלינו את הדין. ולא על כבודנו, כי גלה מאתנו, התי-אבלנו — התאבלנו ויגורנו מפני הסימפטום הנורא... (סוף הקטע מחוק ברשימה).

המוסר לדפוס
מ. ב. לובניק

בנסיעה ההיא לקרית ענבים היתה השמחה ואי-פילו האהוה שרויה בינינו. אהוה בין סופרים עברים, שדוכם נכזים לא רק מחופתו של חכרם, כי אם גם משאיפתו לזכות בחופה. ובכל זאת היתה שרויה בינינו אהוה זו! ברנעים הנפלאים ההם לא רק נני-רפנו כולנו בגל האדרי של תחית האומה והמולדת — הרגשנו את עצמנו נשואים במרומי הגל. הלא נשואים תיינו במכוניות שלוחות בשם נומרי אדמת המולדת, בשם „הקרן הקיימת לישראל“, להביאנו לאחת מאותן הפנות הנהמדות, שחכו לשוננו ולעבודתנו המסורה מתוך עצב דורות ושמת דורות, להביאנו ולהתיעז אתנו, לפכל מאתנו סעד, מאתנו הסופרים העברים, שבנולה הרגשנו את עצמנו עוזבים בין עוזבים. הרי גשנו את עצמנו במרומי הגל, ומנגד נשפפו הרי יהודה שוממים ומחכים, ובת קול הומיה ברחמים יוצי-את מהם ומגיעת לאזנינו:

— לא, יורשים מקווים ונאמנים, ביננו ובקר-בתנו לא יצר לכם המקום, ומארת העוזבה וצדות העין לא תדעו, כי גדולה השמחה, וממנה תנדל הכרת חר-בלכם לחזון מורשה, לחזון חרות מעונים על אמתב וצדקם, לחזון הנמל והפרות העולמית!

וכאשר התחלנו מתרוממים אחר כך בין החרים החשופים והשוממים — מה נלחן הלב מרוב רגש והמיה... נשמעה שירה תרשית, רועדת, שהתגברה פתאום, פרצה כגל — ונשתתקה... נצמדו עינים מפור קהות ולהטות אל שלשה אילנות בודדים בפסגת הר. טהרה עזה, אינסופית של רקיעים, רוכסי הרים חשר פים מריכנים ראש בהכנעה רוממה, ועל אחד הראשיב